

Vignett #1 - Raams ettermæle

Løytnanten skrittet frem og tilbake i det mørke, tørre kammeret, fire meter under en av Uriks mørke bydeler. "Så hjulene må settes igang, er det det du sier?" undret han mens han dro i det onyxfargede sjeget sitt.

"Ja løytnant," svarte den andre, "de beslørede er allerede igang med forberedelsene til turen. Jeg må ta med laget og være på torget ved soloppgang, det er da karavanen drar."

"Oppfattet! Jeg skal ta kontakt med Raam umiddelbart og si at de må sette igang på deres ende også. Jeg henter laget, også møtes vi her igjen om en time."

"Mottatt, jeg skal gjøre de nødvendige forberelsene, var det noe mer?"

Løytnanten ristet på hodet.

Den andre steg ut av skyggen og blottet et stort arr i ansiktet. Et gammelt minne av en kniv som ble sunket i tinningen og dratt nedover i en halvmåne til munnviken. Han tittet ut av bueåpningen for å forsikre seg at ingen så ham, selv om han visste godt at denne delen av byens underjordiske tunneler hadde vært øde i mange tiår.

"Forresten, Hess!"

"Ja?"

"Ingen overraskelser, jeg holder deg ansvarlig om gutta ikke kommer tilbake."

"Ingen overraskelser," parerte han. "alliansen skal falle."

Kysten var klar, Tiber Hess omfavnet gangenes mørke. Løytnanten telte sakte til hundre før han steg inn i labyrinten med fakelen høyt hevet. Det hastet om han skulle rekke å komme seg frem og tilbake til brakkene i tide.